

**Protokół nr 11/2015
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 6 lipca 2015 r., godz. 16:15**

BRM-DPP.0012.11.9.2015

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Andrzej Nabzdyk.

Na ogólną liczbę 9 radnych, nieobecni byli: radny Tomasz Hanczarek i radny Piotr Uhle.

Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

PORZĄDEK POSIEDZENIA

I Przyjęcie porządku obrad,

II Zaopiniowanie projektów uchwał Rady Miejskiej:

1. Zmieniająca uchwałę Nr V/17/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2015 rok - druk nr 266/15,

2. Zmieniająca uchwałę nr V/18/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta - druk nr 267/15,

III Rozpoznanie skarg:

1. Rozpatrzenia skargi Rady Osiedla Muchobór na Prezydenta Wrocławia - druk nr 263/15,

2. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Centrum Kształcenia Ustawicznego - druk nr 236/15,

3. Rozpatrzenia skargi pana ... na Prezydenta Wrocławia - druk nr 272/15,

4. Rozpatrzenia skargi pana ... na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego - druk nr 271/15,

5. Rozpatrzenia skargi pana ... na Dyrektora Zespołu Placówek Opiekuńczo - Wychowawczych „Dziecięcy Dom” - druk nr 273/15,

IV. Dyskusja nt problemu dopalaczy - referuje mł. insp. Dariusz Kokornaczyk - Komenda Miejska Policji

V. Pisma do wiadomości:

1. Odpowiedź Straży Miejskiej Wrocławia L.dz. KK.0211.101.2015.RK z dnia 26 .06.2015 na pismo Pani... w sprawie usunięcia z drogi pojazdu

VI. Przyjęcie protokołu z poprzedniego posiedzenia

VII. Wolne wnioski

Ad. I Komisja bez uwag przyjęła porządek obrad.

Ad. II Komisja po zapoznaniu się z przedłożonymi projektami uchwał Rady Miejskiej postanowiła:

1. **zaopiniować jednogłośnie pozytywnie (za - 6 , przeciw - 0 , wstrzymało się - 0)** projekt uchwały Rady Miejskiej zmieniający uchwałę Nr V/17/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2015 rok - **druk nr 266/15**.

Zreferował M.Urban - Skarbnik Miasta.

2. **zaopiniować jednogłośnie pozytywnie (za - 6 , przeciw - 0 , wstrzymało się - 0)** projekt uchwały Rady Miejskiej zmieniający uchwałę nr V/18/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta - **druk nr 267/15**.

Zreferował M.Urban - Skarbnik Miasta.

Ad. III. Następnie Komisja rozpatrzyła poniższe skargi:

Ad. 1 Skarga Rady Osiedla Muchobór na Prezydenta Wrocławia - **druk 263/15**.

Zreferowała: J. Niemiec - Zastępca Dyrektora Wydziału Inżynierii Miejskiej UM.

Pismem z dnia 9 czerwca 2015 r., Rada Osiedla Muchobór Wielki (dalej: „Skarżący”) złożyła skargę na działania Prezydenta Wrocławia (dalej: Prezydent”). Przedmiotem skargi było nienależyte wykonywanie zadań oraz naruszenie praworządności przez Prezydenta w zakresie rozpatrzenia petycji Skarżącego z dnia 7 maja 2015 r., dotyczącej wpisania do obowiązującego wieloletniego planu inwestycyjnego Wrocławia na lata 2015-2019 inwestycji polegającej na budowie trasy Osi Inkubacji na odcinku od ul. Granicznej do ul. Żwirki i Wigury we Wrocławiu.

Zdaniem Skarżącego przedmiotowa sprawa została „załatwiona pobieżnie, niekulturalnie, nie na temat i z naruszeniem przepisów prawnych regulujących załatwienie wniosków”. W opinii Skarżącego, odpowiedź udzielona na petycję jest lakoniczna oraz nie zawiera uzasadnienia faktycznego. Jego zdaniem świadczy to o „załatwieniu sprawy z całkowitym lekceważeniem zasad i niepisanej etykiety organu administracji z przedstawicielami mieszkańców Osiedla podległego administracji Gminy Wrocław”. Uchybia to również zasadzie rzetelnego informowania o powodach negatywnego rozpatrzenia sprawy. Skarżący stwierdził ponadto, że Prezydent „przerzucił” na Skarżącego obowiązek poinformowania mieszkańców Osiedla o sposobie załatwienia sprawy, co obciąża Skarżącego nadmiernymi kosztami.

Odpowiedzi na skargę udzieliła Elżbieta Urbanek - Dyrektor Departamentu Infrastruktury i Gospodarki Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Dyrektor”). Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w skardze wskazała, że Skarżący złożył w przedmiotowej sprawie trzy pisma, datowane odpowiednio na 24.04.2015 r., 07.05.2015 r. oraz 11.05.2015 r. Pierwsze z nich zostało zatytułowane „petycja mieszkańców”, niemniej jednak zawierała ona wniosek Skarżącego o wpisanie do obowiązującego Wieloletniego Planu Inwestycyjnego na lata 2015-2019 (dalej: „Plan”) inwestycji polegającej na budowie Osi Inkubacji na odcinku od ul. Granicznej do ul. Żwirki i Wigury we Wrocławiu. Dołączona do petycji lista mieszkańców popierających petycję wraz z podpisami, zostało jednak uzupełniona dopiero w dniu 11 maja 2015 r.

Dyrektor wskazała, że Skarżący został poinformowany o sposobie załatwienia wniosku pismem, które otrzymał w dniu 2 czerwca 2015 r. Zdaniem Dyrektora spełniało ono wymogi określone przepisami prawa, w tym art. 238 § 1 w zw. z art. 247 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 267, dalej: „kpa”). Dotyczą one zawiadomienia o sposobie załatwienia skargi. W uzasadnieniu zawiadomienia znalazły się natomiast informacje o zrealizowaniu w 2013 r. odcinka Osi Inkubacji od ul. Granicznej do wjazdu do siedziby przedsiębiorstwa Prologis. Skarżącego poinformowano ponadto o planowanej realizacji przedsięwzięcia na ul. Rakietowej do 2017 r., które jest uzależnione od podpisania porozumienia z przedsiębiorstwem Redeco.

Odnosząc się natomiast do zarzutów Skarżącego odnośnie udzielenia odpowiedzi z „niską kulturą urzędniczą, nie na temat oraz z naruszeniem przepisów prawnych dot. załatwiania wniosków” Dyrektor wskazała, że stanowią one przejaw niezadowolenia Skarżącego, którego przyczynę stanowi brak potwierdzenia realizacji wnioskowanej przez Skarżącego inwestycji w bliskiej perspektywie czasowej. Dyrektor przyznała, że zawiadomienie nie zawierało bardziej szczegółowego uzasadnienia nieuwjęcia w Planie wnioskowanej przez Skarżącego inwestycji. Ponadto podkreśliła, że sprawa została załatwiona z dochowaniem miesięcznego terminu określonego w art. 237 § 1 kpa, bowiem kompletny wniosek (w postaci dwóch pism z załączonymi listami z podpisami) wpłynął do Urzędu Miejskiego Wrocławia w dniu 07.05.2015 r. Skarżący otrzymał natomiast odpowiedź w dniu 02.06.2015 r.

Odnosząc się do zarzutu udzielenia lakonicznej odpowiedzi na petycję, braku uzasadnienia faktycznego, pobieżnego załatwienia sprawy oraz naruszenia przepisów prawnych regulujących załatwienie wniosków należy wskazać, że instytucja petycji została określona w art. 63 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.). Zgodnie z nim każdy ma prawo składać petycje, wnioski i skargi w interesie publicznym, własnym lub innej osoby za jej zgodą do organów władzy publicznej oraz do organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami zleconymi z zakresu administracji publicznej. Tryb rozpatrywania petycji, wniosków i skarg określa ustawa.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że odpowiedź na petycję została udzielona Skarżącemu. Odpowiedź ta, stanowiąca w istocie odmowę uwzględnienia petycji, zawierała uzasadnienia podjęcia określonej decyzji. Nie zawierała wprowadzić pouczenia, o którym mowa w art. 238 par. 1 *in fine* kpa, jednak nie jest to uchybienie mogące mieć wpływ na ocenę podniesionych zarzutów. Należy mieć jednakże na względzie, że konsekwencją załatwiania wniosków w oparciu o procedurę uproszczoną jest niestosowanie do niej przepisów dotyczących skargi na bezczynność.

W odniesieniu do zarzutu „przerzucenia” obowiązku poinformowania mieszkańców Osiedla na Skarżącego, a w konsekwencji obciążenia go nadmiernymi kosztami należy wskazać, że przedmiotowa petycja została wniesiona do Prezydenta przez Skarżącego. Z jej treści wynika, że Skarżący był w tej sprawie reprezentantem określonej społeczności lokalnej. Artykuł 244 § 2 kpa stanowi, że o sposobie załatwienia wniosku zawiadamia się wnioskodawcę. Mając na uwadze powyższe, zarzut ten należy uznać za bezzasadny.

Zarzut Skarżącego dotyczący niekulturalnego załatwienia sprawy należy natomiast uznać za nieudowodniony. Skarżący nie wskazał bowiem okoliczności potwierdzających prawdziwość tej tezy.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 5 , przeciw - 0, wstrzymało się - 1 Radny) jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 2. Następnie Komisja zapoznała się ponownie ze skargą na Dyrektora Centrum Kształcenia Ustawicznego – **druk nr 236/15 (II czytanie).**

Zreferował: J. Delewski – Dyrektor Departamentu Edukacji UM oraz wypowiedziała się zaproszona p. Aleksandra Dopierała.

Pismem z dnia 1 czerwca 2015 r. Pani (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na Dyrektora Centrum Kształcenia Ustawicznego we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”). Przedmiotem skargi były dyskryminujące, zdaniem Skarżącej, działania Dyrektora podejmowane w zakresie polityki kadrowej związane z zatrudnieniem w prowadzonej przez Dyrektora placówce oświatowej. Skarżąca wskazała, że trzykrotnie otrzymała od Dyrektora wypowiedzenie stosunku pracy. Dwukrotnie Sąd orzekł jednak o obowiązku przywrócenia Skarżącej do pracy. Obecnie Skarżąca jest bezrobotna i nie posiada prawa do zasiłku. Skarżąca wskazuje, że opisane przez nią działania Dyrektora są przyczyną stresu zarówno jej jak i jej rodziny. Zdaniem Skarżącej działanie Dyrektora „urąga wszelkim zasadom współżycia społecznego”. W jej opinii, wobec przyznawania jej corocznych nagród, działanie Dyrektora jest nieuzasadnione. Skarżąca zarzuciła również, chęć wykluczenia jej „z zawodu, który jest jej powołaniem”. Wskazała, że Dyrektor „ostentacyjnie demonstruje swoją władzę i bezkarność” oraz poddała również pod wątpliwość sposób przedłużenia powierzenia stanowiska Dyrektora p. Marianowi Miklewiczowi przez Wiceprezydenta Wrocławia Adama Grehla. Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor – Marian Miklewicz.

Odpierając zarzut dyskryminacji Skarżącej oraz bezprawnego działania w zakresie podejmowania czynności i decyzji odnośnie Skarżącej, Dyrektor wskazał, że działania te były podejmowane w efekcie zaistnienia obiektywnych przesłanek. Od roku szkolnego 2008/2009 następowało bowiem zmniejszenie liczby godzin dydaktycznych, a także likwidacja szkół wchodzących w skład Centrum Kształcenia Ustawicznego. W tym czasie Dyrektor rozwiązał umowę o pracę z kilkunastoma nauczycielami. Następowo to z uwzględnieniem obiektywnych kryteriów, a także stanowiska zespołu kierowniczego oraz zespołu przedmiotowego. Skarżąca była jedyną pracownicą, która zakwestionowała zasadność wypowiedzenia umowy.

Odnosząc się do drugiego wypowiedzenia, Dyrektor podkreślił, że w związku z redukcją liczby godzin dydaktycznych z biologii odbył on rozmowę z przewodniczącą NSZZ „Solidarność” oraz z nauczycielkami nauczającymi biologię, podczas której zaproponowano różne rozwiązania tej kwestii. Wszystkie nauczycielki z wyjątkiem Skarżącej, zgodziły się na redukcję liczby godzin prowadzonego przedmiotu. Z uwagi na brak zgodności, konieczne było jednak ograniczenie jednej z pracownic liczby prowadzonych godzin do ½ etatu. W oparciu o obiektywne kryteria ustalono, że będzie to Skarżąca, która nie przyjęła wypowiedzenia warunków pracy, wobec tego konieczne było wypowiedzenie Skarżącej umowy o pracę. Poinformowano ją jednocześnie o możliwości podjęcia pracy w określonym liceum. Skarżąca odrzuciła propozycję.

Odpierając natomiast zarzut nieprzywrócenia Skarżącej do pracy Dyrektor wskazał, że zgodnie z wyrokiem sądu winna ona stawić się do pracy w terminie 7 dni od uprawomocnienia się wyroku. Zdaniem Dyrektora, nastąpiło to jednakże z opóźnieniem. Zaznaczył przy tym, że kolejne wypowiedzenia umowy o pracę nastąpiły z uwzględnieniem tych samych, obiektywnych przyczyn. Redukcja etatów była natomiast konieczna ze względu na zapewnienie prawidłowej organizacji pracy kierowanej przez niego placówki. Potwierdzono to w wyroku sądowym z dnia 18.02.2015 r. dotyczącym przedmiotowego wypowiedzenia umowy o pracę Skarżącej.

W zakresie zarzutu dotyczącego prawidłowości powierzenia mu stanowiska Dyrektora wskazał, że nastąpiło to na podstawie powierzenia mu tej funkcji przez Prezydenta Wrocławia w dniu 22.07.2008 r. Powierzenie zostało natomiast przedłużone dwukrotnie przez Wiceprezydenta Wrocławia. Następowo to na podstawie upoważnienia wydanego przez Prezydenta Wrocławia wydanego na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 92 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 595 ze zm.). Stanowisko w tej kwestii zajął również Dyrektor Departamentu Edukacji Urzędu Miejskiego Wrocławia, który wskazał ponadto, że Dyrektor zajmuje to stanowisko zgodnie z art. 36 a ust. 1 i 14 w zw. z art. 5 ust. 5a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t. j. Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572 ze zm.) na podstawie późniejszych przedłużeń. Te zostały natomiast podpisane przez Wiceprezydenta Wrocławia na podstawie Zarządzenia Nr 5187/12 Prezydenta Wrocławia z dnia 30 lipca 2012 r. w sprawie

powierzenia prowadzenia bieżących spraw Miasta Wrocławia p. Adamowi Grehlowi – Wiceprezydentowi Wrocławia. Decyzję w tej sprawie potwierdziło uzyskanie pozytywnej opinii Rady Pedagogicznej Centrum Kształcenia Ustawicznego i akceptacja Dolnośląskiego Kuratora Oświaty. Mając na uwadze powyższe Komisja uznała, że powierzenie stanowiska Dyrektora nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w tym z: ustawą o samorządzie gminnym, ustawą o samorządzie powiatowym oraz z regulującymi tę kwestię aktami prawa miejscowego.

W zakresie oceny zasadności dokonanych wypowiedzeń umów o pracę Skarżącej, należy wskazać, że stanowiły one już przedmiot weryfikacji sądu powszechnego wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu VII Wydział Pracy z dnia 12 lipca 2012 r. (sygn. akt.: VII Pa 149/12), wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 lutego 2014 r. (sygn. akt.: IV P 387/13) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 lutego 2015 r. (sygn.: IV P 776/14). Ustalenia te są dla Skarżącej wiążące.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jednakże, że wypowiedzenie umowy nastąpiło w rezultacie zaistnienia obiektywnej przesłanki, którą jest zmniejszenie pensum godzinnego nauczycieli biologii.

W zakresie zarzutu dyskryminacji Skarżącej przez Dyrektora, Komisja nie stwierdziła zasadności zarzutu podnoszącego przez Skarżącą. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na weryfikację sposobu podejmowania przedmiotowej decyzji. Ze stanowiska zajętego przez Dyrektora, wynika jednak, że dochował on przewidzianych prawem procedur, stosując obiektywne, weryfikowalne kryteria wypowiedzenia.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku głosowania **(za – 3 , przeciw – 0, wstrzymało się – 3 Radnych) postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 3 skarga pana na Prezydenta Wrocławia – **druk 272/15.**

Zreferowali: I. Matysiak – Dyrektor Wydziału Podatków i Opłat, M. Kieżyński – Dyrektor Wydziału Zarządzania Należnościami,

Pismem z dnia 18 czerwca 2015 r. Pan złożył skargę na bezprawne działania Urzędu Miejskiego Wrocławia. Zdaniem Skarżącego, w wezwaniu do zapłaty wystosowanym przez Kierownika Działu Windykacji Należności Cywilnoprawnych Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Kierownik”) potwierdzono nieprawdę. W opinii Skarżącego realizuje to znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 271 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 ze zm., dalej: „kk”) zgodnie, z którym funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, która poświadczająca w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Przedmiot skargi stanowiło również niewłaściwe wykonywanie zadań przez pracowników Urzędu Miejskiego Wrocławia: Działu Windykacji Należności Cywilnoprawnych, Wydziału Nieruchomości Komunalnych oraz Wydziału Podatków i Opłat. Skarżący wskazał na, występujące jego zdaniem nieprawidłowości, związane z koordynacją pomiędzy poszczególnymi działami, mające swoje źródło w procedurze informowania o istniejących zobowiązaniach z tytułu opłat rocznych za użytkowanie wieczyste nieruchomości. Skarżący otrzymał bowiem trzy pisma związane z wymiarem rocznej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, których nadawcą byli: Wydział Podatków i Opłat Urzędu Miejskiego Wrocławia, Wydział Nieruchomości Komunalnych Urzędu Miejskiego Wrocławia oraz Dział Windykacji Należności Wydziału Zarządzania Należnościami Urzędu Miejskiego Wrocławia. Dwa pierwsze (VII 2014 r. i I 2015 r.) stanowiły informacje dotyczące obowiązku uiszczenia opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, ostatnie (VI 2015 r.) stanowiło natomiast wezwanie do zapłaty. Zdaniem Skarżącego, każde z w/w pism zawierało inną wysokość zobowiązania i inny numer konta bankowego do zapłaty. Jego zdaniem świadczy to o braku koordynacji między w/w wydziałami. Skarżący oświadczył ponadto, że w ustawowym terminie uiścił opłatę na wskazany numer konta.

W opinii Skarżącego, działania podjęte wobec niego przez pracowników Urzędu Miejskiego Wrocławia stanowiły „nieudolną próbę wyłudzenia nienależnej kwoty”. Wskazał przy tym, że przedmiotowe wezwanie nie zawierało uzasadnienia faktycznego i prawnego. Stanowiło ono wyłącznie „zaszyfrowany, lakoniczny opis należności bez jakiegokolwiek uzasadnienia”. Zdaniem Skarżącego dopuszczono się również zaniedbań w zakresie nieumieszczenia numeru telefonu kontaktowego, który umożliwiłby wyjaśnienie wątpliwości związanych ze sprawą. Skarżącemu, jako osobie posiadającej II grupę inwalidzką, utrudnia to znacznie kontakt z urzędnikami.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Wydziału Podatków i Opłat Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Dyrektor”). Wyjaśnił, iż przedmiotowe wezwanie do zapłaty, które zostało wygenerowane na nazwisko Skarżącego, stanowiło odzwierciedlenie informacji widniejących

w systemie informatycznym wykorzystywanym do obsługi procesów windykacji należności Urzędu Miejskiego Wrocławia. Odnosząc się do zarzutu poświadczania nieprawdy podkreślił specyficzny status pism, którymi są wezwania do zapłaty. W jego opinii, pełnią one m.in. funkcję informacyjną, przypominającą o konieczności dokonania zaległych powinności. Pisma te mają zwyczajowo skłonić ich adresata do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Dłużnik posiada natomiast możliwość kwestionowania przedmiotowych wezwań. Zdaniem Dyrektora niewłaściwe jest odnoszenie się na tle tych pism do przepisów karnych i wyklucza zastosowanie art. 271 par. 1 kk w niniejszej sprawie.

Odnosząc się natomiast do zarzutu „nieudolnej próby wyłudzenia należnej kwoty” Dyrektor pokreślił, iż działanie takie winien cechować z góry powzięty zamiar – umyślność. W zaistniałym stanie faktycznym przedmiotowe wezwania były natomiast generowane w oparciu o dane figurujące w systemie informatycznym. W jego opinii dłużnikowi przysługuje uprawnienie kwestionowania długu. Stanowi to standardową procedurę. Skarżący skorzystał natomiast z przysługującego mu prawa do wniesienia skargi. Dyrektor wskazał ponadto, że specyfika wybranych przypadków, pozwala na wyjaśnienie istniejących wątpliwości wyłączanie w drodze bezpośredniego kontaktu z dłużnikiem. Warunkiem kontaktu jest jednakże przesłanie wezwania do zapłaty.

W odpowiedzi na zarzut „lakoniczności” Dyrektor stwierdził, że przedmiotowe pisma są generowane automatycznie. Wydział Zarządzania Należnościami korzysta natomiast z informacji przypisanych do kont indywidualnych, które także są generowane automatycznie. Wezwanie zawierało kluczowe informacje umożliwiające identyfikację zobowiązania. Wydział Zarządzania Należnościami nie posiada wyłącznej dokumentacji. Nie dokonuje również oceny merytorycznej wezwań. Przy okazji wyjaśnień Dyrektor opisał szczegółowo procedurę sporządzania wezwań do zapłaty. Komisja podzieliła również pogląd wyrażony w wyjaśnieniach Dyrektora, zgodnie z którym wezwanie do zapłaty posiada wyłącznie walor informacyjny. Jego celem jest doprowadzenie do uiszczenia określonej kwoty przez dłużnika. Pismo to nie jest natomiast regulowane postanowieniami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2013, poz. 267 ze zm.). Nie jest ono decyzją administracyjną wydawaną w rezultacie przeprowadzenia określonego postępowania, dlatego też nie stosuje się do niego przepisów dotyczących uzasadnienia faktycznego i prawnego.

Odnosząc się do zarzutu nieumieszczenia w wezwaniu numeru telefonu kontaktowego w ocenie Dyrektora, zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t. j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1182 ze zm.) kontakt telefoniczny nie stanowi bezpiecznej formy ochrony danych osobowych. Ponadto przepisy prawne nie nakładają na organ obowiązku umieszczania numeru telefonu kontaktowego. Dlatego też, zgodnie z przepisami i zaleceniami Administratora Danych Osobowych Urzędu, pracownicy Urzędu nie mogą udzielać informacji dotyczących zadłużenia - drogą telefoniczną. Skarżącemu wskazano natomiast miejsce, w którym możliwe było wyjaśnienie sprawy.

W związku z powyższym Komisja uznała przedmiotowy zarzut za bezzasadny, chociaż sama propozycja w tym zakresie winna zostać przeanalizowana.

Zdaniem Dyrektora, pismo ze stycznia 2015 r. stanowiło wyłącznie informację o wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu. Wskazany w niej numer konta stanowił natomiast numer subkonta wyodrębnionego w ramach jednego rachunku. O charakterze informacyjnym zdaniem Dyrektora przesądził sposób doręczenia przesyłki listem zwykłym. Numer rachunku wskazany przez Wydział Nieruchomości Komunalnych jest natomiast ogólnym rachunkiem bankowym Urzędu Miejskiego Wrocławia właściwym dla opłat za użytkowanie wieczyste nieruchomości. Na każde z w/w może być uiszczana opłata tytułem użytkowania wieczystego.

Dyrektor poinformował również, że w wyniku błędu w ewidencji użytkowników wieczystych figurowała kwota opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, do której uiszczenia był zobowiązany Skarżący, zarówno sprzed jak i po aktualizacji. Natychmiast po uzyskaniu informacji o istniejącym błędzie, upoważniony pracownik wprowadził poprawne dane. Na koncie Skarżącego nie figuruje więc obecnie żadne zaległe zobowiązanie, wykazane w otrzymanym przez Skarżącego wezwaniu. Wobec powyższego, z uwagi na nieistnienie długu nie ma podstaw do kierowania sprawy na drogę sądową.

Przy okazji składanych wyjaśnień Dyrektor wyraził ubolewanie z powodu nieporozumienia i zobowiązał się przeprosić Skarżącego za zaistniałą sytuację. Ponadto Dyrektor zapewnił, że pracownicy Departamentu Finansów Publicznych dołożą wszelkich starań, aby podobne sytuacje nie miały miejsca. Poinformował także o wprowadzeniu instrumentów kontrolnych w celu wyeliminowania jakichkolwiek nieprawidłowości.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 4 , przeciw - 0, wstrzymało się - 3 Radnych) postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 4 Skarga na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego – druk 271/15.

Zreferował: P. Paś – Dyrektor Zarządu Zasobu Komunalnego.

Pismem z dnia 29 kwietnia 2015 r. (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działania Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”). Przedmiotem niniejszej skargi jest odmowne załatwienie prośby Skarżącego dotyczącej udzielenia zgody na wybudowanie garażu przy ul. _____ w obrębie nieruchomości gruntowej stanowiącej własności Gminy Wrocław (_____, AM - ____). Skarżący wskazał ponadto, że już dwukrotnie kierował skargi, których przedmiotem było niezadowolenie z rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Niemniej jednak otrzymał on dwukrotnie odmowną odpowiedź.

Odpowiedzi na skargę udzielił Pan Piotr Paś – Dyrektor Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”). Poinformował, iż Skarżący występował do Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu (dalej: „Zarząd”) z wnioskiem o budowę garażu na nieruchomości gruntowej nr _____ AM - _____, należącej do Gminy Wrocław. Zarząd uzasadniał Skarżącemu wielokrotnie zajęte stanowisko pismami z dnia 03.04.2013 r., 03.04.2014 r. oraz 14.05.2015 r. Jednakże w ocenie Skarżącego przedmiotowe rozstrzygnięcie było dla niego krzywdzące, skierował skargę do Rady Miejskiej Wrocławia na działania Dyrektora. Ta jednak ze względu na brak podstaw, nie została uwzględniona (uchwała Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 30 grudnia 2014r. Nr V/30/14).

Zdaniem Komisji Skarżący nie przytoczył w niniejszej skardze żadnych nowych okoliczności, które nie stanowiłyby już przedmiotu rozpoznania przez Radę Miejską Wrocławia. W oparciu o art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm.), który stanowi, że „w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego”.

Komisja podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w opinii do poprzedniej skargi z dnia 18 grudnia 2014 r.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 5 Skarga na Dyrektora Zespołu Placówek Opiekuńczo-Wychowawczych „Dziecięcy Dom” – druk 273/15.

Zreferowała: J. Dutkiewicz – Dyrektor Zespołu Placówek Opiekuńczo-Wychowawczych „Dziecięcy Dom”.

Pismem z dnia 15 czerwca 2015 r. p. _____ (dalej: „Skarżący”) złożyli skargę na działania Dyrektora Zespołu Placówek Opiekuńczo-Wychowawczych „Dziecięcy Dom” z siedzibą przy ul. Parkowej 2 we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”). Przedmiotem skargi było nienależyte wykonywanie zadań, naruszenie praworządności oraz interesów Skarżącego. Zdaniem Skarżącego, w wyniku działań podejmowanych przez Dyrektora nastąpiło bezprawne ograniczenie częstotliwości ich kontaktów z małoletnią wnuczką – _____ (dalej: „Wnuczka”). W opinii Skarżącego, Dyrektor, w sprzeczności z postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, III Wydział Rodzinny i Nieletnich, z dnia 28 stycznia 2014 r. (sygn.: III Nsm 792/13, dalej: „postanowienie”) wprowadziła zakaz odwiedzin Wnuczki przez Skarżącego w soboty i niedziele. Zdaniem Skarżącego, „w akcie odwetu” spowodowanego „wymianą zdań” z pedagog Zespołu nastąpiło także ograniczenie ich kontaktów z Wnuczką do dwóch razy w miesiącu. Przedmiotowa decyzja została podjęta przez Dyrektora w dniu 9 kwietnia 2015 r. (D.D./5BB/15).

Odpowiedzi na skargę udzieliła Dyrektor, która wskazała, że Wnuczka Skarżącego przebywała w placówce na podstawie Postanowienia Sądu Rodzinnego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu o sygn. III Nsm 1181/13 w okresie od 16 grudnia 2013 r. do 3 czerwca 2015 r. Dyrektor wskazała również postanowienia określające częstotliwość kontaktów Skarżącego z Wnuczką i potwierdziła fakt ustalenia przedmiotowych odwiedzin od poniedziałku do piątku w określonych godzinach. Zauważyła, że ani Sąd, ani Skarżący nie wniósł zastrzeżeń co do ustalonych terminów. Ustalając terminy odwiedzin, Dyrektor nie wydawała ponadto zakazu odwiedzin w soboty i niedziele oraz święta. Pismem z dnia 14 kwietnia 2014 r. sąd wyraził zgodę na odwiedziny Skarżącego wyłącznie w okresie świąt wielkanocnych po ustaleniu z Dyrektorem. Dodatkowo Dyrektor podkreśliła, że Skarżący zgłosił się do niej celem poinformowania o zamiarze wniesienia apelacji od wyroku sądu rejonowego, oddalającego wniosek Skarżącego o ustanowienie ich rodziną zastępczą. Poinformowano wówczas Skarżącego, że „w przypadku gdyby sąd okręgowy oddalił ich wniosek, wówczas terminy odwiedzin zostaną zmienione”. Dyrektor powołała się na art. 100 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej (t. j. Dz. U. z 2015

r., poz. 332, dalej: „Ustawa”), który stanowi, że wychowawca realizuje zadania wynikające z planu pomocy dziecku oraz pozostaje w stałym kontakcie z rodziną. Dyrektor placówki opiekuńczo-wychowawczej zgłasza natomiast informacje o przebywających w tej placówce dzieciach z uregulowaną sytuacją prawną do ośrodków adopcyjnych, w celu poszukiwania dla nich rodzin przysposabiających”.

Zdaniem Dyrektora Skarżący nie zgłaszał żadnych uwag ani zastrzeżeń co do zasad ustalonych odwiedzin, opieki nad Wnuczką oraz postępowania personelu. Po ostatniej wizycie Skarżącego w placówce, podczas której poinformowano ich o tym, że Wnuczka nie przebywa w placówce, nie nawiązał on kontaktu z placówką. Uregulowanie sytuacji Wnuczki poprzez oddalenie wniosku o ustanowienie Skarżącego rodziną zastępczą zobowiązało natomiast Dyrektora do rozpoczęcia procedury adopcyjnej. W wyniku jej podjęcia ograniczono kontakt Skarżącego z Wnuczką, do dwóch razy w miesiącu. W opinii Dyrektora, była to „nieodczowna decyzja umożliwiająca dziecku nawiązanie nowych, wyłącznych relacji z rodziną adopcyjną w ramach osobistej styczności”.

Zarzut bezpodstawnego wprowadzenia zakazu odwiedzin Wnuczki przez Skarżącego w soboty, niedziele i święta należy uznać za zasadny. Postanowienie określało bowiem wprost, że Skarżącemu przysługuje prawo widzenia się z Wnuczką „codziennie w godzinach ustalonych z Dyrektorem Placówki”. Nie wprowadzało ono więc wyłączenia przedmiotowego w zakresie weekendów. Dyrektor ustaliła jednakże prawo widzenia się w określonych godzinach od poniedziałku do piątku. Prawdą jest, że „ustalając godziny odwiedzin Dyrektor nie wydawała zakazu odwiedzin w soboty i niedziele czy w święta”. Nieustalenie godzin odwiedzin w tym zakresie uniemożliwiło jednak Skarżącemu skuteczną realizację jego prawa. Wobec tego, należy uznać, że decyzja w tym zakresie nie spełniała wymogów określonych postanowieniem sądu. Wskazywane przez Dyrektora postanowienie sądu z dnia 14 kwietnia 2014 r., wyrażające zgodę na odwiedziny Wnuczki przez Skarżącego wyłącznie w okresie świąt Wielkiej Nocy nie zostało jednak dołączone do materiału dowodowego sprawy. Nie udowodniono zatem faktu jego istnienia.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze **powyższe Komisja w wyniku głosowania (za – 5 , przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

IV. Dyskusja nt problemu dopalaczy - referuje mł insp. Dariusz Kokornaczyk - Komenda Miejska Policji.

Przedstawiciel Policji poinformował, że każdy sygnał zgłaszany na Policję traktowany jest bardzo poważnie, jednak Policja natrafia na problemy „proceduralne w działalności” podczas prowadzenia postępowań.

Radny Jerzy Sznerch zgłosił wniosek formalny, aby Komendant Policji przekazał informacje do Komisji o podjętych działaniach w sprawie przeciwdziałania tzw. „dopalaczom” – za miesiąc.

Przewodniczący A. Nabzdyk – poinformował, że należy wrócić do tematu na kolejnych posiedzeniach komisji tj. we wrześniu/październiku br.

V. Pisma do wiadomości:

1. Odpowiedź Straży Miejskiej Wrocławia L.dz. KK.0211.101.2015.RK z dnia 26 .06.2015 na pismo Pani... w sprawie usunięcia z drogi pojazdu

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i przyjęła go do wiadomości - bez dalszego biegu.

Ad. VI. Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Ad. VII. Następnie Komisja przyjęła jednogłośnie protokół nr 10/2015 z dnia 22 czerwca 2015 r.

Przewodniczący Komisji
Andrzej Nabzdyk

Protokół sporządziła:
Barbara Grosel